

Τὰ τελευταῖα χρόνια κάθε φορά πού πηγαίνω στὸ θέατρο τοῦ
Ἑθνικοῦ Κήπου αἰσθάνομαι λύπη. Τὸ θέατρο αὐτὸ ὅταν πρω-

τοεγκαινιάσθηκε, διαμορφωμένο ἀπὸ τὸν κ. Λυγίζο καὶ τὸν κ. Χατζίσκο, ἦταν ἐξάισιο· ἦταν ἓνα ιδιόμορφο κομφοτέχνημα ποὺ τιμοῦσε τὰς Ἀθήνας. Ὑστερα τὸ παρέλαβε ὁ κ. Μπουρνέλλης· κατόρθωσε σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα νὰ τὸ καταστρέψει, νὰ τὸ παραμορφώσει, νὰ τὸ μετατρέψει σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἄγαρμπα, τὰ πιὸ ἀτημέλητα, τὰ πιὸ ἀκαλαίσθητα θέατρα τῶν Ἀθηνῶν, ἢ, ἀκριβέστερα, νὰ τὸ ἀφομοιώσει μὲ τὰ ἄλλα θέατρα ποὺ διευθύνει καὶ ποὺ εἶναι ὅλα θλιβερά. Δὲν εἶναι κρίμα; Δὲν εἶναι κρίμα ἀντὶ γιὰ ἄνοδο νὰ σημειώνονται κάθετες πτώσεις; Καὶ δὲν ἀσχέμυνε μόνον ὁ χῶρος. Κατέβηκε πολλὰ σκαλιὰ καὶ ἡ στάθμη τῶν παραστάσεων. Τὶς τελευταῖες περιόδους δὲν παραστάθηκαν στὸ θέατρο τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου παρὰ κοινότοπες ἐπιθεωρήσεις, συνοδευμένες ἀπὸ παραμυθοδράματα τόσο πρωτοβάθμια κι ἀτελή, ὥστε πολὺ περισσότερο λέγονταν παρὰ ἦταν παραμυθοδράματα.

Φέτος ὁ κ. Μπουρνέλλης, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλες τὶς ἀποτυχίες του καὶ τὴ βάνουση κοπὴ εὐρωστων δέντρων, ἐξακολουθεῖ νὰ νέμεται τὸ θέατρο τοῦ Κήπου, ἐγκατέστησε στὸ θέατρο αὐτὸ ἓνα θίασο ποῦ, μὲ πρωταγωνιστὰς τὴν Κα' Ἀλ. Βουγιουκλάκη καὶ τὸν κ. Δ. Παπαμιχαήλ, ξαναπαίζει τὸ ἴδιο θεατρογράφημα ποῦ ἡ Κα Βουγιουκλάκη κι ὁ κ. Δ. Παπαμιχαήλ εἶχαν παρουσιάσει τὸ χειμῶνα στὸ Θέατρο Κοτοπούλη.

«Ἡ κόρη μου ἡ σοσιαλίστρια» τοῦ κ. Ἀλ. Σακελλάριου διακοσμήθηκε τώρα μὲ πολλὰ χορευτικὰ καὶ τραγούδια· δὲ νομίζω ὅτι ἀποτελοῦν προσθήκες. Εἶναι μᾶλλον φόρτοι ποῦ ὑπογραμμίζουν τὴν πενιχρότητα καὶ τὴ φθίνια τοῦ περιεχομένου. Βέβαια, ἡ Κα Βουγιουκλάκη κι ὁ κ. Παπαμιχαήλ παίζουν μὲ πολλὴ χάρη, μπρίο καὶ κέφι, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι ἡ δροσιὰ αὐτῇ, ἔστω κι ἂν συνοδεύεται ἀπὸ τὴ δροσιὰ ποῦ πάντα ἀναδίδει τὶς καλοκαιρινὲς νύχτες τὸ περιβάλλον ὅσο κι ἂν τὸ χάλασαν, εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ θεατὴ, ἀκόμα καὶ κεῖνον ποῦ ἔχει τὶς πιὸ περιορισμένες ἀξιώσεις.

Ἡ Κα Βουγιουκλάκη κι ὁ κ. Παπαμιχαήλ οὐσιαστικὰ δὲν

ἀνανεώνουν καθόλου τὸν ἑαυτό τους. Ὁ διάλογος τοῦ θεατρο-
γραφήματος διασπαθίζεται κάποτε ἀπὸ μερικὰ διασκεδαστικὰ
κι ἀστεῖα εὐφυολογήματα, ἀπὸ μερικὰ στραφταρίσματα, ἀπὸ
μερικὰ ἔξυπνα ἐπινοήματα, ἀλλὰ συνολικὰ εἶναι χοντρός καὶ
βαρὺς καὶ καθόλου δὲν ἀποφεύγει τὶς περιττὲς ἐπαναλήψεις, τὰ
παραγεμίσματα. Οἱ περισσότεροι ἡθοποιοὶ ποὺ πλαισιώνουν
τοὺς πρωταγωνιστὰς εἶναι αἰσθητότατα ἀδόκιμοι κι ἀνεπαρ-
κεῖς. Στὴν Κα Βουγιουκλάκη ἔχω νὰ παρατηρήσω ἀκόμα (ἡ
ἐμφάνισή σὲ μιὰ παράσταση δὲν εἶναι ἰδιωτικὴ ὑπόθεση, καὶ
ἔτσι νομίζω ὅτι δικαιολογοῦμαι ν' ἀσχοληθῶ μ' αὐτὴν) ὅτι τὴν
προτιμοῦσα πολὺ ἅμα ντυνότανε ἀπλὰ καὶ κοριτσίστικα. Τὰ
μανταμίστικα ἐκκεντρικὰ φορέματα καὶ καπέλα, οἱ ἐξεζητη-
μένες κομμώσεις δὲ νομίζω ὅτι προσαρμόζονται στὴν προσω-
πικότητά της, στὸ χαρακτήρα της, στὸν τύπο τῆς ὁμορφιᾶς
της καὶ τῆς γοητείας της.